

на Арбака, които като звѣзды блѣшукахъ блѣдавы и неподвижны и не мигяяхъ никакъ, толкози бѣше силна душевната му твърдость, за туй Каланъ са принуди, почти унизенъ да наведе скоитѣ очи но свърши скоро фразата, която натърнено бѣ наченжлъ.) Убийца! истинно е че нему са приписва туй прѣстѣпленіе, но ты най добръ отъ сѣкиго знаешъ че той е невиненъ.

— Истълкувай са рече Арбакъ хладнокрѣвно пррготвенъ вече за тѣзи тема, защото единъ тинъ страхъ бѣ обладалъ душата му. (а)

— Арбаке, отговори Каланъ чрезъ най низската октава на гласа си. Азъ са намѣвахъ въ священныя лѣсъ затуленъ помежду храма и кловетѣ. Чухъ, съзрѣхъ и видѣхъ стилета, който поразил Апкида, но не осждамъ дѣлото, приложи той тосъ часъ, защото са уби общій врагъ, единъ вѣроотстѣпникъ.

— Видѣлъ си прочее сичко? рече спокойно Арбакъ, разумѣхъ го. Самъ си ли бѣше ты?

— Самъ самничакъ, отговори Каланъ като са чудяше на спокойствіею на египтянина.

— Че защо са крыяше задъ храма въ такъвзи часъ?

— Защото знаяхъ че Апкидъ оглашенъ въ христіанството щѣше да са срѣшне тамъ съ неукротимаго Олиноа, защото имахъ да рѣшжтъ какъ да открижтъ на народа священнытъ таинства на богинята ни, и ги придобияхъ за да научж плановетѣ имъ.

— Казалъ ли си на живъ чловѣкъ какъто си видѣлъ?

— Никому, тайната е скрита въ душата на слугата ви, въ мене.

— Че какъ? нито Бурбъ родината ти незнае нищо? кажи право!

— Тако ми боговетѣ!

— Мълчи! познавамъта, и ма познавашъ. Че що еж боговетѣ за насъ?

— Слѣдователно, тако ми страха отъ твоео отмъстяване, заклевамъ са че не съмъ рекълъ нищо нито на Бурба, нито на нѣкого другиго

— Че защо крыяше до сега отъ мене тайната си? защо са рѣши въ навечеріею на осждаването на аевинянина да обадишъ на мене че убійцата е Арбакъ? и нито са замая толкосъ, защото сега идишъ да ми обѣвишъ тайната си?

— Защото . . . промърмора причервенъ и смутенъ Каланъ.

— Защото, (пресѣче го Арбакъ съ сладостна засмихка и като тупаше приятелскы рамото на священника) защото Калане . . . ви-

(а) Виджъ на края на глав. 6. книга IV.